

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/825/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6812201869
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6812201869.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Danice Kočíčkovej v právnej veci navrhovateľa: J. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX B., Y. T. XXX/XX, právne zast. advokátom JUDr. Jánom Dorkinom, Advokátska kancelária so sídlom 048 01 Rožňava, Nám. baníkov 17/33, proti odporcovi: Mesto Tornaľa, IČO: 00319091, so sídlom 982 01 Tornaľa, Mierová 14, právne zast. advokátom JUDr. Michalom Treščákom, ml., Advokátska kancelária so sídlom v Košiciach, Slovenskej jednoty 8, o zaplatenie 35 301,97 € s prísl., na odvolanie navrhovateľa zo dňa 05. 05. 2014 proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 6C/20/2012-247 zo dňa 31. 03. 2014, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Navrhovateľ je povinný nahradiť odporcovi k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. Michala Treščáka trovy odvolacieho konania v sume 500,97 € v lehote do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa a zároveň navrhovateľa zaviazal nahradiť odporcovi k rukám jeho právneho zástupcu trovy konania v sume 5 916,27 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V dôvodoch svojho rozhodnutia súd uviedol: „Navrhovateľ podal dňa 20.03.2012 na tunajšom súde proti odporcovi návrh na začatie konania, ktorým sa domáhal zaplatenia sumy 35.301,97 Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania z titulu náhrady škody uznanej navrhovateľom v Dohode o uznaní a splnení dlhu zo dňa 31.03.2010.

Odporca s návrhom nesúhlasil z dôvodu, že z návrhu nevyplýva, akým titulom je založená zodpovednosť odporcu za akúkoľvek stratu, poškodenie, alebo zničenie vecí navrhovateľa, navrhovateľ nepreukázal vlastnícke právo k týmto veciam, súhlas štatutárneho zástupcu odporcu alebo inej poverenej osoby odporcu na umiestnenie týchto vecí v priestoroch odporcu a na povinnosť ich stráženia, nepreukázal, že veci, ktoré boli údajne odcudzené boli vypratane osobami konajúcimi v mene odporcu. Porušenie povinností odporcu nebolo preukázané ani v trestnom konaní vedenom na OR PZ Rimavská Sobota pod ČVS: ORP-399/OVK-RS-2009. Odporca tiež uviedol, že dohoda o uznaní a splatení dlhu nemôže byť platným právnym úkonom týkajúcim sa uznania dlhu z dôvodu, že jej predmetom by bol neexistujúci záväzok, je neplatná pre rozpor so zásadami hospodárenia mesta a tiež z dôvodu, že bola podpísaná v čase ozdravného režimu mesta. Odporca v konaní tiež vzniesol námietku premlčania uplatneného práva.

Vo veci tunajší súd pôvodne rozhodol rozsudkom č. k. 6C/20/2012-169 zo dňa 27.05.2013, ktorým návrhu v celom rozsahu vyhovel. Súd dohodu účastníkov konania zo dňa 31.03.2010 posúdil podľa obsahu ako dohodu o urovnaní podľa § 585 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej len Občiansky zákonník).

Uvedený rozsudok tunajšieho súdu bol zrušený uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13Co/662/2013-214 zo dňa 24.09.2013. Podľa odôvodnenia tohto uznesenia odvolacieho súdu nebolo preukázané, že účastníci uzavreli dohodu o urovnaní, že dohoda uzavretá medzi účastníkmi dňa 31.03.2010 bola uzavretá platne. Bola vznesená námietka premlčania a z vykonaného dokazovania zatiaľ vyplýva, že nárok navrhovateľa za stratu predmetov uložených v priestoroch odporcu bol v čase podpísania dohody dňa 30.03.2010 voči odporcovi premlčaný.

Odvolací súd bližšie uviedol, že:

- súd zaujal záver, že ide o platne uzavretú dohodu o urovnaní. Mal preto uviesť, na základe akých skutočností zistil, že ide o disimulovaný právny úkon, a teda že ide o dohodu o urovnaní a nie o dohodu o uznaní dlhu. Ak totiž súd dospeje k záveru, že uzavretý dvojstranný právny úkon medzi účastníkmi nie je tým právnym úkonom, za ktorý ho obaja účastníci považujú, musí uviesť z čoho zistil, že vôľa účastníkov uzatvárajúcich úkon bola iná, než ako ju prejavili v dohode, najmä keď spochybňujúce tvrdenie nevzniesol ani jeden z účastníkov.

- súd nevyriešil jednoznačne ani otázku, či dohoda bola uzatvorená platne.

Ak svedok Q. podpísal dohodu dňa 16.03.2010, podpísal ju v čase ozdravného režimu mesta a na platnosť podpísania tejto dohody bol potrebný súhlas hlavného kontrolóra, pretože mesto bolo ešte v ozdravnom režime. Nemožno platne uzavrieť zmluvu podpisom jedného z účastníkov k určitému dňu, ak táto predtým bola podpísaná za druhého účastníka osobou, ktorá v čase podpisu nemala všetky právomoci takúto dohodu podpísať. Ku konvalidácii podpisu na dohode nemôže dôjsť, ak dohodu podpísala neoprávnená osoba alebo na platnosť nepostačoval iba jej podpis, aj keď neskôr už ďalšieho súhlasu nebolo treba. Súhlas na zmluve musí byť platný v čase podpisu účastníka, inak pre neho zmluva nemôže byť záväzná. Za tohto stavu veci je uzavretá dohoda neplatná.

Nemožno akceptovať záver súdu prvého stupňa, že nariadenie Mesta Tornaľa týkajúce sa hospodárenia s mestským majetkom nezakazovalo primátorovi podpísať dohodu a ani neustanovovalo, že podpis takejto dohody podlieha schváleniu mestského zastupiteľstva. Zo zásad všeobecne záväzného nariadenia hospodárenia s nakladaním majetkom Mesta Tornaľa vyplýva, že mestské zastupiteľstvo schvaľuje vždy nakladanie s majetkovými právami mesta nad hodnotu 331,94 Eur. Uzavretá dohoda je rozhodne dohodou, ktorá sa týka nakladania s majetkovými právami, navyiac, keď v dohode existuje záväzok o zaplatení sumy 35.301,97 Eur v mesačných splátkach po 1.000,- Eur.

Pokiaľ ide o premlčanie, odvolací súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že: V trestnom konaní si navrhovateľ neuplatňoval náhradu škody voči mestu, ale sám uviedol: „Bol som poučený o nároku na náhradu škody podľa § 46 ods. 3 a uvádzam, že mi bola spôsobená krádežou stavebných strojov a vecí celková škoda vo výške nie menej ako 300 000,- Sk, škodu, ktorú si budem v prípade zistenia páchatel'a vymáhať od neho a to v plnej výške.“ Z uvedeného vyplýva, že vlastne nedošlo ani k riadnemu uplatneniu náhrady škody v adhéznom konaní, pretože nebola určená ani výška škody, ani osoba, voči ktorej si škodu navrhovateľ uplatňuje. Navrhovateľ teda v momente zistenia škody vedel, že mu škoda vznikla. Zo všetkých jeho následných tvrdení a výpovedí vyplýva, že za túto škodu robí zodpovedným odporcu. Dvojročná premlčacia lehota teda začala plynúť v deň, keď sa navrhovateľ o škode dozvedel a mal za to, že za túto škodu zodpovedá odporca.

Súd poukazuje na ustanovenie § 226 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v platnom znení (ďalej len O.s.p.), podľa ktorého ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Súd je teda viazaný vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu.

Súd po prečítaní návrhu na začatie konania a písomných vyjadrení účastníkov konania vykonal dokazovanie prečítaním predložených listinných dôkazov tvoriacich súdny spis, ako aj výsluchom navrhovateľa a svedka B. Q. a zistil nasledovné:

Z Dohody o uznaní o splatení dlhu uzavretej dňa 31.03.2010 vyplýva, že veriteľ (navrhovateľ) mal so súhlasom dlžníka (odporcu) a po vzájomnej dohode s ním umiestnené a uskladnené veci v dohode uvedené v priestoroch odporcu.

Podľa bodu 1. tejto dohody boli hnutel'né veci navrhovateľa bez jeho súhlasu a oznámenia vypratané odporcom a tento nevie uviesť, kde sa tieto veci nachádzajú.

Podľa bodu 2. tejto dohody si veriteľ (navrhovateľ) nárok na náhradu škody uplatňuje na Okresnom súde Revúca v konaní sp. zn. 6C/37/2010.

Podľa ďalšieho textu dohody pod nadpisom "Predmet dohody" dlžník uznáva svoj záväzok zo zodpovednosti za škodu a zaväzuje sa ju veriteľovi nahradiť v celkovej výške 35 301,97 €, a to v mesačných splátkach vo výške 1000,- €, splatných počnúc mesiacom apríl 2010 pod stratou výhody splátok.

Podľa bodu 3. tejto časti dohody veriteľ sa zároveň zaviazal, že po podpísaní dohody zoberie návrh na začatie konania na Okresnom súde Revúca vo veci sp. zn. 6C/37/2010 späť.

V časti dohody pod názvom "Záverečné dojednania" zmluvné strany prehlásili, že túto dohodu uzavreli slobodne a vážne, nie za nevýhodných podmienok, že sa oboznámili s jej obsahom a tomu porozumeli.

Podľa dátumu na dohode táto mala byť podpísaná dňa 31.03.2010, pričom podľa overovacej doložky za žalovaného bola podpísaná svedkom Katonom, ktorý v tom čase vykonával funkciu zástupcu primátora s právomocami primátora dňa 16.03.2010.

Z odporcom predloženého Všeobecne záväzného nariadenia - Zásady hospodárenia a nakladania s majetkom Mesta Tornaľa a s majetkom štátu, ktorý mesto užíva č. 2/2010 vyplýva, že tieto zásady sa vzťahujú na majetok, ktorý je vo vlastníctve mesta a aj na majetok, ktorý je v spoluvlastníctve mesta a iného subjektu.

Podľa § 2 ods. 1 tohto nariadenia majetok mesta tvoria nehnuteľné veci a hnutel'né veci vrátane finančných prostriedkov ako aj pohľadávky a iné majetkové práva, ktoré sú vo vlastníctve mesta.

Podľa § 4 ods. 1 tohto nariadenia pri hospodárení a nakladaní s majetkom mesta sa v rámci mesta delí právomoc medzi mestské zastupiteľstvo, primátora mesta a zamestnanca mesta.

V § 4 ods. 3 sú potom uvedené spôsoby nakladania s majetkom mesta, ktoré vždy podliehajú schváleniu mestským zastupiteľstvom.

Podľa § 4 ods. 6 tohto nariadenia primátor mesta rozhoduje v tých prípadoch, keď nie je daná rozhodovacia právomoc mestského zastupiteľstva, resp. zamestnanca mesta.

Navrhovateľ v rámci výsluchu uviedol, že jeho nárok na náhradu škody prvotne pán primátor Q. a hlavný kontrolór odmietli. Následne však došlo z jeho strany k predloženiu určitých dokladov a k vzájomnému rokovaniu s primátorom a hlavným kontrolórom, výsledkom ktorého bola Dohoda o uznaní o splatení dlhu.

Odporca na pojednávaní uviedol, že považuje dohodu o uznaní a splatení dlhu za neplatnú. Podľa Všeobecne záväzného nariadenia Mesta Tornaľa o zásadách hospodárenia a nakladaní s majetkom mesta, § 4 ods. 3 písm. m), mestské zastupiteľstvo schvaľuje vždy nakladanie s majetkovými právami mesta nad hodnotu 331,94 Eur. Mesto Tornaľa nikdy predmetnú dohodu neschválilo a ani nespĺnomocnilo zástupcu primátora na uzavretie takejto dohody.

Zároveň odporca súdu predložil uznesenia Mestského zastupiteľstva Mesta Tornaľa z rozhodujúceho obdobia a to zo dňa 20.11.2009, 18.03.2010, 25.03.2010 a 01.04.2010. Z uvedených uznesení mestského zastupiteľstva mesta Tornaľa súd zistil, že predmetom rokovania mestského zastupiteľstva nebolo schválenie dohody účastníkov konania o uznaní a splácaní dlhu zo dňa 31.03.2010

Na pojednávaní konanom dňa 27.05.2013 súd vypočul svedka B. Q., ktorý v čase podpisu dohody vykonával u odporcu funkciu zástupcu primátora s právomocou primátora. Tento k veci uviedol, že o nárokoch navrhovateľa voči odporcovi sa dozvedel ešte ako poslanec mestského zastupiteľstva a tento nárok neuznával. Ďalej uviedol, že tento nárok neuznával ani vtedy, keď nastúpil do funkcie primátora a tomuto jeho postoju zodpovedalo aj vyjadrenie vo veci Okresného súdu Revúca sp. zn. 6C/37/2010. Neskôr navrhovateľ doručil na mestský úrad doklady odôvodňujúce jeho nárok. Navrhovateľ si na meste prvotne uplatňoval zaplatenie sumy cca 1 500.000,- Sk a na základe predložených dokladov, stanoviska hlavného kontrolóra a právneho oddelenia bol zaujatý názor, že navrhovateľ môže byť v súdnom konaní úspešný, preto je potrebné na základe vzájomných ústupkov túto vec riešiť mimosúdne. V dôsledku toho bola podpísaná predmetná dohoda znejúca na sumu niečo cez milión korún v mesačných splátkami po 1000,- Eur, ktorú považoval pre mesto za výhodnú a na základe, ktorej došlo k ukončeniu súdneho sporu. V súvislosti s premlčaním uviedol, že vie, čo je to premlčanie záväzku. Znamená to, že ak sa záväzok po určitú dobu neuplatní, tak sa premlčí. Nevedel o tom, že záväzok týkajúci sa náhrady škody bol v čase podpisania premlčaný.

Z pripojeného spisu Okresného riaditeľstva PZ v Rimavskej Sobote ČVS: ORP-399/OVK-RS-2009 súd zistil, že dňa 18.09.2007 podal navrhovateľ trestné oznámenie o spáchaní trestného činu na tom skutkovom základe, že mal v prenájme od mesta Tornaľa objekt, v ktorom mal uskladnené stroje a veci. Tieto veci mu mali byť odcudzené, krádežou mu bola spôsobená celková škoda nie menej ako 300 000,- Sk. Ďalej uviedol, že "Bol som poučený o nároku na náhradu škody podľa § 46 ods. 3 a uvádzam, že mi bola spôsobená krádežou stavebných strojov a vecí celková škoda vo výške nie menej ako 300 000,- Sk - škodu, ktorú si budem v prípade zistenia páchatel'a vymáhať od neho a to v plnej výške."

Uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Rimavskej Sobote ČVS:ORP-1729/2-OSV-RS-2007 zo dňa 18.10.2007 bolo na základe trestného oznámenia navrhovateľa začaté trestné stíhanie pre prečin krádeže. Uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Rimavskej Sobote ČVS:ORP-399/OVK-RS-2009 zo dňa 18.09.2009 bolo trestné stíhanie zastavené, lebo skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. V rámci uvedeného trestného stíhania uvedeného nebolo voči nikomu vznesené obvinenie.

Navrhovateľ podal na Okresnom súde Revúca dňa 13.05.2009 voči odporcovi žalobu o zaplatenie 25.592,51 Eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej vypratáním vecí, ktoré mal navrhovateľ u odporcu uložené a ktoré boli odcudzené (tento nárok na náhradu škody je predmetom konania v predmetnej veci).

Toto konanie bolo vedené pod sp. zn. 6C/66/2009 a bolo zastavené uznesením tunajšieho súdu č. k. 6C/66/2009-9 zo dňa 22.06.2009, právoplatným 08.10.2009, podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Z. z. z dôvodu, že navrhovateľ v súdom určenej lehote nezaplatil súdny poplatok za návrh. Proti uzneseniu podal navrhovateľ odvolanie, Krajský súd v Banskej Bystrici uznesenie potvrdil uznesením č. k. 17Co/209/2009-16 zo dňa 27.08.2009, keďže súdny poplatok bol uhradený až po uplynutí lehoty na podanie odvolania proti uvedenému uzneseniu.

Zo spisu 6C/37/2010 súd zistil, že dňa 10.02.2010 podal navrhovateľ na tunajšom súde voči odporcovi návrh na zaplatenie sumy 35.301,97 Eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody, ktorá navrhovateľovi vznikla vypratáním jeho vecí z objektu odporcu a ich následným odcudzením (nárok na náhradu rovnakej škody, ako je to v predmetnej veci). Navrhovateľ podaním zo dňa 14.06.2010 vzal návrh späť z dôvodu, že došlo k vyriešeniu predmetu sporu mimosúdnu dohodou. Konanie bolo zastavené uznesením tunajšieho súdu č. k. 6C/37/2010-33 zo dňa 15.06.2010.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka sa právo na náhradu škody premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

Podľa § 112 Občianskeho zákonníka ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Inštitút premlčania umožňuje, aby sa dlžník zbavil svojej povinnosti zaplatiť dlh, ak si veriteľ svoje právo neuplatnil v rámci zákonom stanovenej lehoty a dlžník premlčanie pohľadávky namietne. Na premlčanie súd neprihliada zo zákona, ale len na základe iniciatívy dlžníka uplatnením námietky. V takom prípade súd nemôže zaviazať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy. Subjektívne právo veriteľa síce nezaniká, ale je právne nevynútiteľné. Zásadne sa premlčujú všetky majetkové práva okrem zákonom stanovených výnimiek vrátane ich príslušenstva, napr. úrokov z omeškania.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že navrhovateľom uplatnená pohľadávka voči odporcovi je premlčaná. Navrhovateľ sa domáha náhrady škody, ktorá sa v zmysle citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka premlčuje v dvojročnej premlčacia doba, ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

Navrhovateľ sa dozvedel o škode najneskôr dňa 18.09.2007 (ku škode malo dôjsť v čase medzi 19.08.2007 a 18.09.2007). Navrhovateľ v momente zistenia škody vedel, že mu škoda vznikla. Zo všetkých jeho následných tvrdení a výpovedí vyplýva, že za túto škodu robí zodpovedným odporcu a to odpočiatku. Dvojročná premlčacia lehota teda začala plynúť v deň, keď sa navrhovateľ o škode dozvedel a mal za to, že za túto škodu zodpovedá odporca, čiže od 18.09.2007. Dvojročná premlčacia doba teda uplynula dňa 18.09.2009.

Navrhovateľ podal dňa 18.09.2007 trestné oznámenie v súvislosti s odcudzením jeho vecí z objektu navrhovateľa, nemožno však konštatovať, že si uplatnil právo na náhradu škody v trestnom konaní. Nedošlo k riadnemu uplatneniu náhrady škody v adhéznom konaní, pretože nebola určená ani výška škody, ani osoba, voči ktorej si škodu navrhovateľ uplatňuje. Súd má teda za to, že počas trvania trestného stíhania ČVS: ORP-399/OVK-RS-2009 riadne plynula premlčacia doba a nedošlo k jej spočívaniu podľa § 112 Občianskeho zákonníka.

Rovnako má súd za to, že premlčacia doba plynula i v priebehu súdneho konania tunajšieho súdu sp. zn. 6C/66/2009, keďže navrhovateľ v tomto konaní riadne nepokračoval, konanie bolo zastavené z dôvodov spočívajúcich na jeho strane, keďže nezaplatil súdny poplatok za návrh. Takýto postup účastníka v konaní nemožno považovať za riadne pokračovanie v konaní.

Navrhovateľ si uplatnil náhradu predmetnej škody v konaní tunajšieho súdu sp. zn. 6C/37/2010, toto konanie začalo až 10.02.2010, teda po uplynutí premlčacej lehoty, a preto uplatnenie práva na súde v uvedenom konaní nemá na plynutie premlčacej lehoty a na samotné premlčanie žiaden vplyv.

Predmetné konanie tunajšieho súdu sp. zn. 6C/20/2012 bolo začaté tiež až po uplynutí premlčacej lehoty a to dňa 20.03.2012.

Súd má teda za to, že navrhovateľ podal návrh na začatie konania až po uplynutí premlčacej lehoty a odporca v priebehu konania vzniesol námietku premlčania. Na uvedené skutočnosti musí súd prehliadnuť.

Pokiaľ ide o účastníkmi konania uzavretú Dohodu o uznaní a splácaní dlhu zo dňa 31.03.2010, tú súd považuje za neplatnú z dôvodu, že nebola schválená Mestským zastupiteľstvom Mesta Tornaľa.

Z Všeobecne záväzného nariadenia - Zásady hospodárenia a nakladania s majetkom Mesta Tornaľa a s majetkom štátu, ktorý mesto užíva č. 2/2010 vyplýva, že mestské zastupiteľstvo schvaľuje vždy nakladanie s majetkovými právami mesta nad hodnotu 331,94 Eur. Uzavretá dohoda o uznaní a splácaní dlhu zo dňa 31.03.2010 (podpísaná za odporcu K. Q. dňa 16.03.2010) je dohodou, ktorá sa týka nakladania s majetkovými právami, keďže v dohode existuje záväzok o zaplatení sumy 35.301,97 Eur v mesačných splátkach po 1.000,- Eur. Pre platnosť dohody je teda potrebné jej schválenie mestským zastupiteľstvom. Z odporcom predložených uznesení Mestského zastupiteľstva Mesta Tornaľa, prijatých v rozhodnom období, súd zistil, že Dohoda o uznaní a splácaní dlhu zo dňa 31.03.2010 nebola schválená Mestským zastupiteľstvom Mesta Tornaľa. Vzhľadom na túto skutočnosť je uvedená dohoda o uznaní a splácaní dlhu neplatná.

Vzhľadom na neplatnosť dohody o uznaní nezačala plynúť nová premlčacia lehota podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Možno teda konštatovať premlčanie predmetného nároku navrhovateľa a s tým súvisiacu nemožnosť jeho priznania v rámci súdneho konania.

Vzhľadom na neplatnosť dohody o uznaní a splácaní dlhu, ako aj vzhľadom na premlčanie uplatneného nároku a na vznesenie námietky premlčania odporcom sa súd bližšie nezaoberal riešením otázky, či sú splnené podmienky zodpovednosti za škodu, keďže námietku premlčania v predmetnej veci považoval za dôvodnú. Súd pri uplatnení námietky premlčania nemôže premlčané právo priznať a návrh na začatie konania zamietne, a to aj v prípade, keď ešte zodpovednosť za škodu alebo výška škody nie je preukázaná (uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 2268/2004 zo dňa 23.06.2005).

Keďže nárok na náhradu škody bol navrhovateľom voči odporcovi uplatnený po uplynutí zákonnej premlčacej lehoty a odporca v konaní vzniesol námietku premlčania, nemôže byť navrhovateľovi uplatnený nárok priznaný. Vzhľadom na uvedené súd návrh v plnom rozsahu zamietol.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Navrhovateľ žiadal, aby boli vypočutí svedkovia - JUDr. Mikuláš Cmorík, ktorý bol v čase podpisu dohody o uznaní a splatení dlhu hlavným kontrolórom mesta Tornaľa a mohol by sa vyjadriť ku okolnostiam podpisu uvedenej dohody, ktorá mala byť schválená hlavným kontrolórom, aj k prejednaniu tejto dohody v mestskom zastupiteľstve. Z výsluchu majú vyplynúť aj podstatné okolnosti, ktoré sa majú týkať aj premlčania nároku. Ďalej navrhovateľ žiadal vypočuť i R.. R. Z. a poslancov Mestského zastupiteľstva Mesta Tornaľa.

Podľa citovaného ustanovenia § 120 Občianskeho súdneho poriadku rozhoduje súd, ktoré z účastníkmi označených dôkazov vykoná. Súd návrhy na vykonanie vyššie uvedených dôkazov zamietol z dôvodu procesnej ekonomie, keďže mal za preukázané, dohoda o uznaní a splácaní dlhu zo dňa 31.03.2010

nebola schválená Mestským zastupiteľstvom Mesta Tornaľa. Táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z odporcom predložených uznesení Mestského zastupiteľstva Mesta Tornaľa, ktoré boli prijaté v rozhodujúcom období. Doposiaľ vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že Mestské zastupiteľstvo Mesta Tornaľa o schvaľovaní predmetnej dohody nerozhodovalo. Vzhľadom na túto skutočnosť považoval súd výsluch poslancov mestského zastupiteľstva za nadbytočný. Pokiaľ ide o navrhovanú svedkyňu R.. R. Z., tá už v konaní vypočutá bola a táto svedkyňa sa nemala vyjadriť k skutočnostiam, ktoré by vyvracali vyššie popísané dôvody neplatnosti dohody o uznaní dlhu, či dôvody premlčania. Rovnako výsluch svedka J.. R. A. súd zamietol z dôvodu procesnej ekonomie, keďže vykonaným dokazovaním bola preukázaná neplatnosť Dohody o uznaní a splácaní dlhu zo dňa 31.03.2010 z dôvodu, že nebola schválená Mestským zastupiteľstvom Mesta Tornaľa. Preukazovať, či hlavný kontrolór Mesta Tornaľa dal na túto dohodu svoj súhlas, je v tomto štádiu konania nadbytočné, nakoľko bol preukázaný iný dôvod neplatnosti dohody o uznaní a splácaní dlhu zo dňa 31.03.2010 (jej neschválenie mestským zastupiteľstvom).

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľ je povinný nahradiť procesne úspešnému odporcovi trovy konania (trovy právneho zastúpenia) vo výške 5.916,27 Eur, ktoré pozostávajú v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb z tarifnej odmeny za 10 úkonov právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, 4x písomné podanie na súd, 1x odvolanie vo veci samej, 4x účasť na pojednávaní) po 492,93 Eur, z tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby (odvolanie proti rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej) vo výške 246,47 Eur, 4x režijného paušálu za úkon v roku 2012 po 7,63 Eur, 6x režijného paušálu za úkon v roku 2013 po 7,81 Eur a 1x režijného paušálu za úkon v roku 2013 vo výške 8,04 Eur, z cestovného vo výške 238,04 Eur a z náhrady za stratu času vo výške 417,04 Eur“.

Proti rozsudku podal odvolanie navrhovateľ. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uplatnil si trovy konania.

Navrhovateľ považuje rozsudok za nesprávny, pretože bol vydaný na základe neúplne zisteného skutkového stavu, pretože súd nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Zároveň uviedol, že sa stotožňuje s prvým rozsudkom prvostupňového súdu zo dňa 27. 05. 2013 a to tak pokiaľ ide o jeho skutkové zistenia ako aj o právne posúdenie veci. Prvostupňový súd pri vydávaní pôvodného rozsudku dôsledne zistil skutkový stav a všetky rozhodujúce skutočnosti pre jeho rozhodnutie. Prvostupňový súd tiež nevykonal navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkov J.. R. A. a R.. R. Z., ktoré odôvodnil procesnou ekonomikou. J.. R. A. bol v rozhodujúcom čase vo funkcii kontrolóra žalovaného, ktorý mal túto dohodu schváliť a aj podľa vypočutého svedka Q. túto dohodu aj schválil. Ako právnik sa tiež vie vyjadriť k otázke prípadného premlčania nároku žalobcu a k rozhodujúcim skutočnostiam a dôvodom uzavretia predmetnej dohody.

Nebol vykonaný výsluch svedkyne R.. R. Z. a tento výsluch považuje žalobca za dôležitý. Ide o skutočnosť, že svedok Q. v tom čase zastupujúci štatutárny zástupca žalovaného sa vo svojej výpovedi vyjadril, že túto podpísal po odporučení právneho oddelenia, na ktorom menovaná ako právnička pracovala. Okrem toho svedok J.. R. A. by sa mal vedieť vyjadriť aj k predmetu prejednávania tejto dohody pred mestským zastupiteľstvom. Súď nemôže vychádzať pri posudzovaní otázky, či „dohoda“ bola prejednaná v mestskom zastupiteľstve iba z toho, či žalovaný predložil alebo nepredložil o tom listinné dôkazy. Žalobca nemá k listinným dôkazom prístup a túto skutočnosť vie preukázať len výsluchom. Nevylučuje skutočnosť, že výsluchom svedkov by vyplynula potreba vypočuť aj ďalších svedkov. Záver o neplatnosti predmetnej dohody je preto predčasný.

Žalobca sa tiež nestotožňuje ani s otázkou právneho posúdenia otázky premlčania. Pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je rozhodujúca vedomosť poškodeného o škode aj o tom, kto za ňu zodpovedá. Aj keď žalobca dňa 18. 09. 2007 vedel o tom, že mu škoda vznikla, v žiadnom prípade však nevedel kto za ňu zodpovedá. Záver súdu, že subjektívna lehota začala plynúť 18. 09. 2009 považuje žalobca za nesprávny. Žalobca podal žalobu v konaní 6C/37/2010 dňa 10. 02. 2010 a podal ju v rámci objektívnej premlčacej doby a vzhľadom na ust. § 106 ods. 2 OZ aj v rámci subjektívnej premlčacej doby, pretože táto v žiadnom prípade neuplynula dňom 18. 09. 2009. Navyiac, samotná „dohoda“ bola podpísaná v čase, keď konanie vedené pod sp. zn. 6C/37/2010 bolo riadne vedené.

Odporca sa k odvolaniu vyjadril. Žiadal rozsudok okresného súdu potvrdiť a priznať trovy odvolacieho konania.

Pokiaľ žalobca namieta, že súd nevykonal dôkazy výsluchom svedkov, ktorých v konaní navrhol, a poukazuje, že v danej veci nebolo potrebné vypočuť navrhovaných svedkov. Z vykonaných dôkazov v konaní je však zrejmé, že tento návrh nie je dôvodný. Z iných dôvodov a výpoveďami týchto svedkov by nedošlo k zmene zisteného skutkového stavu, z ktorého by bolo možné uzavrieť, že nárok žalobcu je daný. Z výpovede svedka Q. je zrejmé, že dohodu neschvaľovalo Mestské zastupiteľstvo v Tornali a ani žiaden iný orgán mesta a R.. Z. vo svojej výpovedi uviedla, že nie je pravdou, že sa zúčastňovala na stretnutí ohľadne uzatvorenia dohody a o tejto veci nemá žiadnu vedomosť.

Prvostupňový súd vykonal v konaní dostatok dôkazov, čím si vytvoril priestor pre spravodlivé rozhodnutie. Navyše, základom pre napádané rozhodnutie bolo právne posúdenie veci odvolacím súdom a právnym názorom tohto súdu bol prvostupňový súd povinný sa riadiť. V rámci tohto posúdenia nebolo účelné vykonávať nové dôkazy. Pokiaľ ide o dohodu o uznaní a splatení dlhu bolo preukázané, že mestské zastupiteľstvo túto dohodu nikdy neprerokovalo. Súhlas na jej podpis nebol v zmysle všeobecne záväzného nariadenia daný a teda nemôže byť platná. S poukazom na to by bolo nadbytočné vypočuť žalobcom navrhovaného svedka o skutočnostiach týkajúcich sa uzavretia dohody. Odporca poukazuje na tvrdenie žalobcu uvedené v odvolaní, že prvostupňový súd pri vydávaní pôvodného rozsudku dôsledne zistil skutkový stav veci a všetky rozhodujúce skutočnosti pre jeho rozhodnutie. Nakoľko už vtedy mal žalobca za to, že skutkový stav bol zistený dostatočne, nie je zrejmé prečo teraz namieta potrebu vykonania aj ďalších ním navrhnutých dôkazov. Prvostupňový súd správne uplatnil zásadu hospodárnosti.

Odporca považuje za absolútne nedôvodnú námietku žalobcu k posúdeniu premlčania. Uplynutie dvojiročnej subjektívnej premlčacej doby prvostupňový súd správne vyhodnotil. Odvolací súd v odôvodnení zrušujúceho rozsudku uviedol: „Navrhovateľ v momente zistenia škody vedel, že mu škoda vznikla. Zo všetkých jeho následných tvrdení a výpovedí vyplýva, že za túto škodu robí zodpovedným odporcu. Dvojiročná premlčacia lehota začala plynúť v deň, keď sa navrhovateľ o škode dozvedel a mal za to, že za túto škodu zodpovedá odporca.“ Súčasné tvrdenie žalobcu, že nevedel kto za škodu zodpovedá, nie je relevantné. V takom prípade ani dodnes nemá fakticky preukázané kto za škodu zodpovedá, keďže trestné stíhanie bolo zastavené. Zo všetkých skutočností jasne vyplýva, že žalobca dáva za vinu vzniknutú škodu od začiatku žalovanému. Tým boli naplnené podmienky pre určenie momentu začatia plynutia premlčacej doby tak ako ich vyložil vo svojom rozhodnutí odvolací súd.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správny.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia krajský súd dopĺňa.

Tvrdenia o potrebe vypočuť ďalších svedkov v konaní s odkazom, že ich výpovede môžu zmeniť zistený skutkový stav a tým následne aj právne posúdenie, neobstojí.

Nemožno akceptovať tvrdenie, že J.. R. A. mal v rozhodujúcom čase vo funkcii hlavného kontrolóra žalovaného „dohodu“ schváliť a túto dohodu aj schválil.

Ustanovenie § 558 OZ uvádza: Aj niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval.

Krajský súd považuje za dôležité upozorniť na slovíčko písomne. Znamená to, že prejavy kontrahentov musia byť písomné a nepostačujú iba tvrdenia o ústnom schválení.

V konaní bolo nepochybne preukázané, že svedok p. Q. podpísal dohodu v čase, keď ešte mesto bolo v ozdravnom režime a na platnosť jeho podpisu sa vyžadoval aj súhlas hlavného kontrolóra žalovaného. Znamená to, že súhlas hlavného kontrolóra by musel byť na listine o uznaní dlhu v písomnej podobe. Podpísaná dohoda nemôže byť bez tejto náležitosti platná. Na dohode sa však žiadny podpis J.. R. A. nenachádza. Pre právne posúdenie veci nie je preto rozhodujúce, čo si J.. R. A. o podpísanej dohode myslel, či túto schvaľoval alebo nie.

Odvolací súd už v zrušujúcom rozhodnutí vysvetľoval ako a kedy nastáva záväznosť prejavu vôle pre toho ktorého kontrahenta, pri dvojstranných právnych úkonoch, ktoré musia byť v písomnej forme.

Záväznosť pre každého nastáva momentom podpisu. V čase podpisu „dohody“ zás. mesta, pre platnosť sa vyžadoval zároveň aj podpis kontrolóra. Pri jeho absencii nebol právny úkon pre mesto záväzný. Bez podpisu kontrolóra aj takým zostal a že navrhovateľ podpísal dohodu oveľa neskôr na veci nič nezmenilo. Ide o neplatnú „dohodu“.

Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že za odporcu túto podpisoval svedok Q. v čase, keď mesto bolo ešte v ozdravnom režime, t. j. 16. 03. 2010 a k tomuto dňu samotný podpis svedka Q. bez súčasného podpisu hlavného kontrolóra, nemohol mesto k ničomu zaväzovať. To znamená, že na právnej skutočnosti neplatnosti podpísanej dohody nič nemení otázka, či zastupiteľstvo schvaľovalo alebo neschvaľovalo uzavretú dohodu.

Pre mesto mohla byť dohoda záväzná momentom podpisu zástupcu mesta a hlavného kontrolóra a ako už bolo vysvetlené, neplatnosť podpisu dňa 16. 03. 2010 sa nezhojila tým, že túto dohodu podpísal navrhovateľ až 31. 03. 2010. Podpis navrhovateľa týmto dňom znamenal iba to, že týmto dňom by mal byť dohodou viazaný aj on. Samozrejme iba v prípade, že by dohoda bola inak platná. Dohoda však platná nebola, pretože v čase podpisu za odporcu nebola podpísaná aj hlavným kontrolórom.

Navrhovateľ v odvolaní všeobecne spochybňuje otázku začatia plynutia premlčacej lehoty, konkrétne otázku kedy jemu začala lehota na uplatnenie práva voči odporcovi plynúť. V odvolaní však na žiadnom mieste neuvádza, kedy presne podľa jeho názoru a na základe akej skutočnosti začala jemu plynúť premlčacia lehota proti odporcovi.

Odvolací súd k otázke kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, poukazuje na rozhodnutie aj Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 35/2008 zo dňa 21. 08. 2008. Najvyšší súd jednoznačne uvádza, „...pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, je treba vychádzať z preukázanej vedomosti poškodeného. O tom, kto za škodu zodpovedá, sa poškodený dozvie vtedy, ak obdrží informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok o osobe konkrétneho škodcu, teda ako náhle získa vedomosť o takých skutkových okolnostiach, ktoré sú rozhodné pre určenie zodpovedného subjektu. Pritom stačí, aby skutkové okolnosti, ktorými poškodený disponuje, boli spôsobilé urobiť záver o tom, kto zodpovedá za škodu, ktorá mu vznikla. Rozhodujúcim teda je, kedy sa poškodený o skutkových okolnostiach preukázateľne dozvedel, a nie či a kedy si mohol na ich základe vytvoriť právny záver o zodpovednosti určitej osoby (či už fyzickej alebo právnickej) či si overiť jej identitu. Začiatok behu subjektívnej premlčacej doby nie je závislý na tom, či a kedy si poškodený zabezpečí dostatok dôkazov alebo kedy si vytvorí pre neho priaznivejšiu procesnú situáciu k tomu, aby skutkové okolnosti, o ktorých má vedomosť, mohol v súdnom konaní preukázať. Subjektívna vedomosť poškodeného o osobe (fyzickej alebo právnickej), ktorá je zodpovedná za škodu, teda nepredpokladá nepochybiteľnú istotu v určení osoby zodpovednej za vznik škody, ale vychádza sa z predpokladu, že od osoby, ktorá vie o vzniku škody, možno požadovať, aby nárok uplatnila na súde, ak má k dispozícii také informácie o okolnostiach vzniku škody, za ktorých sa javí zodpovednosť určitej konkrétnej osoby dostatočne pravdepodobná.“

V zmienenom rozhodnutí Najvyšší súd SR navyiac spresňuje, pokiaľ ide právnickú osobu, že k tomu, aby sa právnická osoba dozvedela o škode a kto za ňu zodpovedá, nie je nutné, aby túto vedomosť nadobudol jej štatutárny orgán; je postačujúce, keď sa o tom dozvie niektorý organizačný útvar a jeho vedúci zamestnanec, do ktorého pôsobnosti patrí riadiť práce na určitom úseku a robiť opatrenia k tomu, aby nedochádzalo ku škodám.

Navrhovateľ vedel u koho má svoje „stroje“ uskladnené od samého začiatku a teda vedel, že okrem priameho škodcu má škodu uplatňovať voči odporcovi.

Za tohto stavu veci aj odvolací súd považuje akékoľvek vypočúvanie navrhnutých svedkov za zbytočné, pretože preukázaný skutkový stav vedie k jednoznačnému právnomu záveru o právnej neopodstatnenosti návrhu.

V odvolacom konaní mal plný úspech odporca. Podľa ust. § 142 ods. 1 OSP s použitím ust. § 224 ods. 3 prináleží mu preto aj plná náhrada účelne vynaložených trov odvolacieho konania. Túto mu krajský súd priznal v sume 492,93 € za vyjadrenie advokáta k odvolaniu plus 1 x paušál 8,04 €.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.